

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 188

гр. Варна , 16.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в закрито заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Милен П. Славов
Членове:	Петя Ив. Петрова Мария Кр. Маринова

като разгледа докладваното от Милен П. Славов Въззивно частно гражданско дело № 20213000500277 по описа за 2021 година

намира следното:

Производството е образувано по частна жалба, подадена от П. ХР. Д. от гр. Плевен против разпореждане № 43/29.04.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ОС-Шумен, с което му е върнат документ, наименован „възражение“, рег. № 939/30.03.21г., с което същият заявява, че „предявява иск срещу офиса на едноличния търговец на наследствени права наричащ се публично България относно нищожността на акта му в офиса му Шуменски окръжен съд по определение № 24/22.03.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ШОС“. Възражава се на приетото от съда, че няма предмет претенцията и че не става ясно какъв е характера на документа. Изложените в частната жалба мотиви са, че характерът на документа е безпределно ясен „относно толкова колкото е ясен характера на Република България по чл. 179 от ГПК – за тази държава въобще не е ясно по чл. 179 от ГПК, че е търговец на държавни услуги който търгува с наследодатели срещу запазените дялове на наследство на наследниците по частни документи по чл. 180 от ГПК“. Посочва се, че „разбира се, че няма частна касационна жалба – защото търговеца е едностранно представен като република от ВКС чрез адвокатите и съда имитира двустранен процес пред ВКС по чл. 34 от ЗС във вреда на наследника по чл. 5 от ГПК“. По-нататък се казва, че „иска до АВп и до ШРС не е за чл. 20 от АПК по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, а чл. 19 от АПК с предмет – има ли подведомственост между територията на държавата търговец България в област Шумен и моят запазен дял и лично имущество по чл. 28 и чл. 29 от ЗС и ЗН или няма...“ Изричното искане на жалбоподателя е настоящият съд да определи по чл. 17 от ГПК, че Република България е едноличен търговец на държавни услуги по чл. 180 от ГПК като извършва съсобственост с наследодателя срещу наследника с цел деперсонализация и дереализация на наследника, за да остане незащитен и разорен от издръжка и да се признае, че документът е нищожен документ на окръжния и районния съд и по чл. 270, ал. 2 от ГПК да върне делото за ново произнасяне съгласно чл. 17 от ГПК.

Предвид липсата на насрещна страна препис от частната жалба не е връчван на друг

правен субект за отговор.

За да се произнесе съдът установи следното:

Производството пред ОС-Шумен е било образувано по жалба срещу определение от 08.02.21г., с което е постановен отказа на съдия по вписванията при РС-Шумен да впише подаден от П. ХР. Д. към придружително писмо с вх. № 487/08.02.21г. по описа на СВ-Шумен, иск за одобрение на споразумение с рег. № 261930/05.02.21г. на ШРС, с правно основание чл. 32 „а“ от ПВп. С определение № 24//22.03.21г. въззивният съд е потвърдил определение от 08.02.21г. на съдията по вписванията при СВ при ШРС.

В указания от съда срок за обжалване на определението му, П. Д. е депозирал „възражение“ с вх. № 939/30.03.21г. по вх. регистър на ШРС, насочено срещу определение № 24//22.03.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ШОС /така изрично в заглавната част на документа/. В обстоятелствената част на това „възражение“ са наведени неразбираеми твърдения, подобни на изложените и цитирани по-горе пред настоящата инстанция. Формулирано е искане да се обяви нищожността на акта на ШОС по реда на чл. 270, ал. 2 от ГПК, след което делото да се върне на първата инстанция за регистрация на облигацията му по чл. 49, ал. 1 от ЗН в АВп-Шумен.

С разпореждане № 22/02.04.21г. съдът е оставил без движение постъпилият документ, озаглавен „възражение“, давайки подробни указания на жалбоподателя в 1-седмичен срок от съобщението: да посочи изрично дали подаденият документ е частна жалба против определение № 24//22.03.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ШОС или има друг характер; ако е частна касационна жалба против посоченото определение – да уточни искането си до ВКС, да приложи изложение на основанията за допускане на касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 от ГПК; частната касационна жалба и изложението да се приподпишат от адвокат, ведно с представяне на пълномощно за това, освен ако жалбоподателят има юридическа правоспособност, за което да представи доказателства; да внесе ДТ от 15 лв. по сметка на ВКС, за което да представи доказателства по делото. Посочено е, че при неотстраняване на нередовностите на жалбата, същата ще бъде върната.

В указания срок жалбоподателят е депозирал уточняваща молба вх. № 423/13.04.21г., в която е изложил съображенията си защо счита, че съдебната система е химера и именно поради тази същност е заведено делото пред ШОС. Посочил е също, че „съдът не може да го въвежда в зависимост от адвокати, защото по запазен дял по ЗН няма място нито за съда, нито за адвокати и предметът е охранително производство по чл. 44 от ЗЗД за чл. 54 от ЗН „автоматично““. Поради това поддържа иск по чл. 270, ал. 2 от ГПК, а не частна жалба пред ВКС и „възражението“ няма характера на частна жалба, поради което и не представя документ за внесена ДТ, освен, че не му е указана банковата сметка на ВКС. Изричното искане е да се изпрати преписката на първа инстанция за разглеждане на иска и мотиви на първата инстанция по чл. 270, ал. 2 от ГПК за чл. 30 и чл. 34 от ЗС.

С обжалваното разпореждане администриращият съдия е върнал „възражение“ с вх. № 939/30.03.21г. по вх. регистър на ШРС, подадено от П. Д., приемайки, че доколкото този документ е депозиран в срока за обжалване на определение № 24//22.03.21г. същият е бил администриран като частна касационна жалба. Същевременно от уточняващата молба от 13.04.21г. не става ясно какъв по характер е подаденият документ и какво е искането му, което да ангажира правораздавателната компетентност на съда.

Имайки предвид всичко гореизложено следва да се приеме, че след като изрично в депозирания документ от П.Д., озаглавен „възражение“ с вх. № 939/30.03.21г. по вх. регистър на ШРС е отбелязано, че е насочено срещу определение № 24//22.03.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ШОС, съдът правилно е административал същия като частна касационна жалба. В указания срок обаче жалбоподателят е посочил, че не е подал частна касационна жалба, но без да е уточнил какво е неговото искане до съда. Поради това законосъобразно въззивният съд е върнал като недопустим подаденият документ. Разпореждането следва да се потвърди.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 43/29.04.21г. по в.ч.гр.д. № 97/21г. на ОС-Шумен.ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____